

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

רב טוראי מרב נחום ז"ל

בת זהבה ורחמים
נולדה בירושלים
בתאריך כ"ג בניסן תשל"ז, 11/4/1977
התגוררה בירושלים
התגייסה בנובמבר 1995
שרתה בחיל התקשוב
נפלה בעת מילוי תפקידה, בפיגוע בירושלים
בתאריך ה' באדר תשנ"ו, 25/2/1996
נקברה בהר הרצל
אזור: ד חלקה: 9 שורה: 17 קבר: 5
הותירה אחריה הורים ואחות

בת 19 בנפלה

קורות חיים

בת בכורה לזהבה ורחמים. נולדה ביום כ"ג בניסן תשל"ז (11.4.1977) בירושלים, שם גדלה והתחנכה. בהיותה בת שלוש הצטרף למשפחה אחיה, רונן, שנפטר לאחר שבע שנים במהלך ניתוח לב פתוח, באותה שנה בה נולדה אחותה, רננה. את מסלול לימודיה החלה מרב בבית-הספר היסודי "כרמלי", וסיימה בהצלחה בבית-הספר התיכון "בית חינוך" במגמה ההומנית.

בתחילת נובמבר 1995 התגייסה מרב לצה"ל ולאחר שסיימה בהצטיינות קורס פענוח צפנים, הוצבה לשרת ביחידת קשר של יחידת מודיעין. מפקדיה תיארו אותה כחיילת אחראית ומסורה, שהפגינה נכונות רבה לתרום ולהשקיע במסגרת תפקידה, והיתה אהודה ומקובלת בקרב מפקדיה וחבריה כאחד.

ביום א', ה' באדר תשנ"ו (25.2.1996), עלתה מרב על אוטובוס בקו 18, בדרכה לבסיס. סמוך לתחנה המרכזית בירושלים פוצץ עצמו מחבל

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

מתאבד של החמאס, שהיה באוטובוס. עשרים וחמישה אנשים נהרגו בפיגוע, ומרב ביניהם. מרב הובאה למנוחות בבית העלמין הצבאי בהר הרצל. היא הועלתה לדרגת רב"ט לאחר מותה. בת תשע עשרה היתה בנופלה. הותירה אחריה הורים ואחות. באיגרת ניחומים למשפחה כתב מפקד היחידה: "רב"ט מרב הגיעה ליחידתנו לפני מספר ימים, לאחר שסיימה בהצלחה רבה קורס בחיל הקשר ולאחר מכן שובצה לחיל המודיעין. כבר בראיון ההיכרות התרשמנו מאישיותה ומרצונה לתרום ולהשקיע בתפקידה החדש. היכרותנו הקצרה הביאה אותי להחלטה לשבצה בתפקיד רגיש ובכיר, אך לצערי כי רב, תוכנית זו לא יצאה לפועל, לאחר שנקטעה מסכת חייה הקצרה של מרב והותירה אותנו המומים וכואבים."

מרב נחוט ז"ל

קורות חיים (1977-1996)

מרב נולדה בתאריך 11.4.77 כ"ג ניסן תשל"ז בביה"ח "שערי צדק" בירושלים ביתה הראשון היה ברחוב אלעזר בן יאיר 4 בשכונת קטמון ג' בירושלים.

בגיל 3 חודשים עברו משפחת נחוט לדירתם ברחוב בן גמלא 10 בשכונת קטמון הישנה שם גדלה עד גיל 11.

עד גיל שנה טיפלה בה דודתה מלכה (אחות אביה) ומיד לאחר מכן המשיכה לגדול במעון "נעמת" בקטמון ג' ובית אלישבע עד גן חובה.

בגיל 3 נולד למרב אח בשם רוני אותו אהבה מאוד ושמחה שהגיע לביתם תינוק חדש.

מרב ורוני גדלו ביחד ואף שניהם היו באותו גן חובה - גן פנטו.

בגיל 6 מרב עלתה לכיתה א' בביה"ס "כרמלי" במושבה הגרמנית, שם למדה בין השנים 1983 - 1989 עד כיתה ו'.

כשמרב היתה בת 10 1/2 ורוני היה בן 7 נכנס רוני לניתוח לב פתוח בביה"ח הדסה עין כרם בירושלים. רוני לא התעורר מהניתוח, ונפטר בעודו בן 7 בתאריך 7.7.87 - ז' תמוז תשנ"ז.

למרב ומשפחתה נגרם צער רב והם עברו תקופה קשה מאוד. אמה של מרב היתה בהריון כשרונן נפטר (חודש חמישי) 4 חודשים לאחר מותו נולדה רננה שקרויה על שם אחיה שנפטר רוני.

רננה כשמה כן היא הביאה שמחה ואור לבית משפחת נחוט לאחר שעברו תקופת סבל וצער קשה.

מרב עזרה להוריה בגידול האחיות הקטנה רננה והיתה "אמא שניה" לרננה.

בהיותה בת 11 עברה היא ומשפחתה דירה לרחוב מקור חיים 13 באזור תלפיות בירושלים.

מרב אהבה מאוד את ביתה ותמיד התגאתה בו והשוויצה בחדרה החדש, דאגה להראותו לכל חבריה.

בכיתה ז' בגיל 13 החלה את לימודיה "בבית חינוך" שם סיימה בהצטיינות מגמת ספרות.

פעם בעודה תלמידה כתבה מרב ביומנה על שמוליק אהובה:

**"מרב היא תלמדת תיכון, ושמוליק על גבול לבנון
אחת לשבועיים הם אחד את השני רואים ובנתיים על
הגעגועים חושבים.**

**הוא יושב במרחקים וסביבו רק חיילים, הוא לא רואה כלום
חוץ מחולות והרים. הרוחות נושבות ואת שעותיו הן
פורעות ואז הוא חושב על מרב הצעירה, אהבתו הגדולה.**

**היא יושבת במרחקים וסביבה רק כמה תלמידים היא לא רואה
כלום חוץ מארבעה כתלים לבנים ואז היא חושבת על הרגעים
האחדים בימים האחרונים.**

הוא נער והיא "ילדה", אך בין שניהם אהבה גדולה!

במהלך התיכון זכתה מרב במרוץ "מוני" במקום שני וקיבלה מדליית כסף.

בסוף 1994 בתחילת כיתה יב' התחילה את עבודתה בקולנוע "רב-חן"
ירושלים כסדרנית ביחד עם חברתה הטובה ביותר דגנית.

בתקופה זו הכירה חברים חדשים ותקופת פריחתה החלה. היא יצאה עם בחור
חדש - אריאל, איתו יצאה במשך שנה וחודשיים.

בסוף יב' קיבלה היא את תאריך גיוסה 16.11.95.

בתקופת החופש עבדה היא בחנות הספרים "מרכוס" ברחוב בן יהודה
במדרחוב.

בספטמבר 95 נסעה לחופשה באילת עם חברותיה לעבודה שם בילתה, צחקה
ומאוד נהנתה והתמונות שצילמה מדברות בעד עצמן.

ב- 16.11.95 מרב התגייסה לצה"ל עברה טירונות 3 שבועות במחנה 80
שבצפון.

בסיום הטירונות כך היא כותבת:

**"הכל התחיל בסוף הטירונות - במסדר הדמעות שהודיעו לי
שאני מיועדת לקורס צפ"ט"יות בחיל קשר".**

"ביום ראשון 10.12.95 הגענו כולם לצריפין - בה"ד 7..."

בסיום הקורס לאחר 7 שבועות כתבה:

**"לסיים את הקורס קצת בעצם קשה, זה נכון שהיו רגעים קשים
אך בצידם באו כל הצחוקים והקטעים - השירה במקלחת..."**

**"אף אחת לא הייתה מוותרת על החוויה הזו. למדנו המון במשך
הקורס ורכשנו המון".**

ב- 25.1.96 נודע למרב שהיא תשובץ כצפ"טית בחיל מודיעין.

וכך החלה תקופת המתנה במעבר - בגלילות (מחנה של מודיעין).

בתקופת המתנה סיפרה מרב שבעיקר עבדה בעבודות רס"ר בטיפוח ושמירה על
המחנה ומצד שני נהנתה מהחברות שרכשה לה בגלילות.

מרב ביקשה לשרת בבסיס סגור רחוק מהבית ואכן קיבלה את שיבוצה בבסיס
בצפון הארץ, אך באותו היום הגיע מברק ממשרד ראש הממשלה שנדרשת צפ"טית
במיידית רצוי מירושלים.

מרב עברה ראיון במשרד רוה"מ ב- 22.2.96 ונודע לה שהתקבלה ותשרת
במשרדו.

ביום זה יום ה' התקשרה מרב לבסיסה בגלילות על מנת לשאול האם עליה
להתייצב ביחדתה ביום א' ה- 25.2.96 ונאמר לה שכן, עליה להתייצב בוקר יום
א' בגלילות לסיים את טופס הטיולים ולעבור למשרד ראש הממשלה.

ואכן בבוקר יום א' יצאה מרב מביתה בשעה 06:20 בבוקר לכיוון קו 18 איתו נסעה מידי בוקר לתחנה המרכזית בירושלים.

מרב מעולם לא הגיעה ליעדה כי ביום זה קרה הפיצוץ הנורא שקטע את חייה. אותם מרצחים שפלים שקטפו אותה בדמי ימיה.

ומרבי לא תשוב ולא תהנה עוד כמו שנהנתה.

היא לא תשוב לעולם.

שמוליק...

הנפש כמו הים
עמוקה, עמוקה.
יש בה סודות שאיש לא יודע.
הלב פועם כמו גלי הים
הנאבקים עם החולות,
הנשברים אל החוף.
הלב נקרע בין החול והים
וכשאיש לא רואה גם הוא מתפרץ
כמו נפשו וליבו של האדם.

מולי,

הגעגועים בי מכים
והמחשבות לא מרפות
חושבת רק עליך
ואוהבת רק אותך
הכי רוצה - להיות עכשיו לצידך.
עומדת בחלון ומחכה לך
ובסוף מבינה שאתה לא בא
זה הים,
שנחשב מקום אוהבים -
גם הוא סובל מכאובים.
כמו ליבו ונפשו של האדם
שסובלים מכאובים מתוקים -
של אהבה וגעגועים.

מ ר ב.

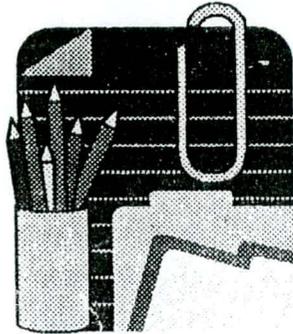
שיר למרב מאת לילך ביבי בת דודתה

מרב

נשמתה אי שם נמצאת בשמים
ראשה מופנה והיא עצובה
היא בחורה עם ראש על הכתפיים,
ועיניה עיני יונים
ישמור אותה האלוהים.
החיים לאורך כל השנים נותנים דברים טובים וגם רעים
אך לא תכין עצמך מבעוד יום,
תמשיך אדם תמשיך לחלום.
זו לא ילדה כמו שחושבים,
זו מתנה מאלוהים.
אלוהים נתן לה את החיים במתנה
ולקח אותם בהפתעה.
אנו חושבים עלייך ללא הרף.
היא הלכה לצבא לעזרת המדינה
אך לא ידעה שלא תחזור חזרה.
מרב, אם אני מכאיבה לך הגידי זאת
אשתדל את זאת לא לעשות.
יש לי עוד הרבה מה לומר,
שאת היית בחורה יפה והיפה מכולן.
התלתלים החומים שרועים על הכתפיים
ובגופך יכלת את להשוויץ עד השמיים.
אבל את לא תחזרי אלינו
וליבך ונשמתך תמיד יהיו עמנו
ואותך אנו לא נשכח.
אנו עדיין מלאים תקווה ומאמינים באמונה שלמה
שכל זה חלום ועוד שטות. לחיות ולא למות.

שיר למרבי שלי!!!

למירב אחותי היקרה
אני רוצה אותך חזרה
אני אותך מאוד אוהבת
מתגעגעת וחושבת

שאני רוצה שתבואי הביתה
שנדבר
שנצייר
ונכתוב שירים
ושוב אקבל ממך מתכתבים מהצבא.
ושתהי איתי תמיד.

באהבה
אחותך רננה

מ ר ב

נקטפת בדמי ימך ע"י מרצחים שפלים

בשיא תקופת פריחתך

לעולם לא נשכח את חיוכך הנהדר

שתמיד הכניס שמחה בלבנו.

מאז שרוון נפטר

תמיד ידעת לתמוך בהוריך

והיית אמא שניה לרננה

כל זאת, לעולם לא נשכח !

מ ר ב י

לו יכולת לראות את שעבר בביתך השבוע

היית מבינה עד כמה כולם -

ההורים, הקרובים והחברים - אוהבים ומעריכים אותך

כי את ראויה לאהבה שכזו !

לאורך כל השנים תמיד שמרת על צניעות.

ואף פעם לא פתחת את מגירות ליבך

את כל צפונותיך העלת על הכתב

והנסתר נגלה לעינינו לאחר מותך

מ ר ב

דבר אחרון לפני שאני נפרדים

תדאגי לרוון שם למעלה כמו דאגת לרננה כאן למטה

ובקשי נחמה וחיזוק להוריך מהיושב שם למעלה

אנחנו ננצור אותך תמיד בלבנו

ואיתנו תשארי לעד.

אני מצדיעה לך מרבי.

(נכתב ע"י ורד אבידן בת דודה בתום השבעה)